

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 455

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Η Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις

Αί εργασίαι τῆς Γ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως ἐν Ρόδῳ ἔληξαν ἤδη τὸ Σάββατον 14 Νοεμβρίου (ν.ῆ.). Τὰ βλέμματα ὁλοκλήρου τοῦ Ὁρθόδοξου κόσμου ἦσαν ἐστραμμένα κατὰ τὰς κρίσιμους ἡμέρας ταύτας πρὸς τὸ ἔργον τῆς Διασκέψεως, ἥτις κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἀποτελεῖ σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις, αἱ ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀγάπῃ Χριστοῦ καλλιέργειαν διαχριστιανικῶν σχέσεων, τὴν δημιουργίαν ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας μεθ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἐπ' οἰκοδομῇ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν ἐν μιᾷ Ἀγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ ρῆμα Αὐτοῦ, «**ἵνα πάντες ἓν ᾦσιν**» (Ἰωάν. 17, 21) καὶ τὴν ἐναρξιν ἐνὸς πραγματικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, προηγηθείσης τῆς δεούσης παρασκευῆς καὶ τῆς δημιουργίας καταλλήλων συνθηκῶν, ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνησυχίαν καὶ σκέψεις πλείστους ὅσους ἐκ τῶν πονούντων εἰλικρινῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθότομον τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Τίνι τρόπῳ διεξαχθήσεται ὁ ἐπὶ ἴσοις ὅροις Διάλογος οὗτος μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξου καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησί-

ας, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τελευταῖοι πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως δηλοῦσι, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀποστῶσιν οὔτε κατὰ κεραίαν ἐκ τῶν ὅσων πρεσβεύουσι, διότι «**κατέχουσι τὴν ἀλήθειαν**»;

Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνότης ἡ ἔνωσις, ἐνῶ ὁ Πάπας ἐν τῇ τελευταίᾳ Παπικῇ Ἐγκυκλίῳ διακηρύσσει, ὅτι «**χωρὶς ἀλάθητον Πάπαν, τὸ οἰκοδόμημα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καταρρέει**» καὶ ἐνῶ οἱ Λατίνοι ἐμμένουσι στερεῶς εἰς τὰς χωρίζουσας ἀπὸ τὸν Θεὸν πεπλανημένας δοξασίας των;

Λαμβανομένου ὑπ' ὅφει ἐπίσης, ὅτι ἡ Οὐνία ἐξακολουθεῖ τὸ δόλιον καὶ καταχθόνιον προπαγανδιστικὸν τῆς ἔργον ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἄγραν τῶν ἀφελῶν Ὁρθόδοξων, προστίθεται ἐν εἰσέτι σοβαρὸν καὶ ἀνυπερβλητὸν ἐμπόδιον, μὴ δυνάμενον εὐχερῶς νὰ ὑπερπηδηθῇ διὰ τὴν γεφύρωσιν τοῦ χάσματος τοῦ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένου.

Κρίνοντας γενικῶς τὴν Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψιν τῆς Ρόδου παρατηροῦμεν, ὅτι αὕτη, καὶ τὸ συγκαλέσαν αὐτὴν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδὲν ἔπραξαν ὑπὲρ

προβολῆς τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκδήλως ἀπεκάλυψαν τὸν φιλοπατισμὸν των καὶ τὰς «προοδευτικὰς» τάσεις των καὶ ἐδημιούργησαν εἰς πάντας τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι οἱ Ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «**φυσικοὶ ὑπερασπισταὶ**» αὐτῆς θὰ παραδώσωσιν τοὺς πιστοὺς δεσμίους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ψευδοχρίστου Πάπα.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Σύνοδος δι' ἀντιπροσώπων τῆς παρηκολούθησε μετὰ ζωηροῦ καὶ τεταμένου ἐνδιαφέροντος τὰς ἐργασίας τῆς Γ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως ἀποστείλασα τηλεγράφημα καὶ Ὑπόμνημα πρὸς τὴν ἐν Ρόδῳ συνελθοῦσαν Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἵνα ὑπενθυμίῃ τοῖς Σεβαστοῖς Συνέδροις τὰ πρὸς τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν αὐτῶν καθήκοντα καὶ τὸ ἱερὸν χρέος τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πατροπαράδοτα θέσμια καὶ πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν κακῶς γενομένην ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν.

Ἄς εὐχρηθῶμεν διαπύρως τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως ἐπιβλέψῃ ἐξ ὕψους κατοικητηρίου Αὐτοῦ καὶ καταπέμψῃ τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν ἐπὶ τὰς διανοίας πάντων τῶν Ταγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα μὴ προβῶσιν εἰς ἄτοπα διαβήματα ἐπὶ μειώσει καὶ καταρρακώσει τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ συναισθανόμενοι τὰς εὐθύνas αὐτῶν ἐναντι τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἱστορίας ἀρθῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, εἰς δόξαν Χριστοῦ, τοῦ Δομήτορος τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνωσίῃ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν δι' ὑποταγῆς καὶ προσελεύσεως τῶν κακοδόξων καὶ πειπλανημένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἥτις μόνη ἀποτελεῖ τὴν σωστικὴν Κιβωτὸν καὶ τὸ ἀτίμητον θησαυροφυλάκιον τῆς πατροπαράδοτου ὀρθῆς πίστεως καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἁπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἑπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32 — Ἀθήναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Τὸ μὲν γὰρ κατάρξασθαι τοῦ μονή-
ρους βίου, πολλοῖς ἴσως τετόλμηται·
τὸ δὲ ἀξίως ἐπιτελέσαι, ὀλίγοις τάχα
που πεπόνηται» (Μέγας Βασίλειος)

Ιον ΜΕΡΟΣ

Εἶναι πραγματικότης ἀναντίρρητος, ὅτι ὁ Μοναστικὸς βίος ἀποτελεῖ τὸ «ὃ οὐκ ἄνευ» τῆς Ὁρθόδοξου πνευματικότητος. Ἄνευ τοῦ Μοναχισμοῦ ἢ Ὁρθοδοξία ἀπόλλυσι τὸν δυναμικώτερον παράγοντα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῆς Ὁρθόδοξια καὶ Μοναχισμὸς εἶναι δύο κόσμοι ἀρρήκτως συνδεδεμένοι ὁ εἰς μετὰ τοῦ ἄλλου, δύο ἐννοιαὶ ἀδιασπᾶστος συνυφασμένοι ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους ὑπὸ ἡθικὴν ἔποψιν καιροὺς, ἐν οἷς ζῶμεν, ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς διέρχεται μίαν τῶν κρίσιμωτέρων καμπῶν τῆς ἱστορίας του. Βαλλόμενος πανταχόθεν καὶ ὑπὸ σκοτίων δυνάμεων ἐξουθενούμενος, καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν συνεπικουρούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἁνῶθεν βοήθειας πρὸς ἐπιβίωσιν, πρὸς ἀναγέννησιν, πρὸς ἐξύψωσιν τῆς πνευματικῆς στάθμης ἐκείνων, οἵτινες θεόθεν ἐκλήθησαν νὰ ἀκολουθῶσιν αὐτόν. Αἰτία τῆς καταρρακώσεως τοῦ γοήτρου τῆς ἀγγελαιοειδοῦς πολιτείας τῶν Μοναχῶν εἶναι ἑκτὸς τῶν ἀδίκως βαλλόντων κατ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἀναφερομένη ἐν τῷ ὡς ἄνω σοφῷ λόγῳ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου ὁ Μοναχισμὸς εὑρε τὸν γνησιώτερον, τὸν ἁγιώτερον καὶ ἀσκητικώτερον τῶν ἐκπροσώπων του. «Ὑπὸ πολλῶν, τονίζει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος τολμᾶται ἡ ἀρχὴ τῆς Μοναχικῆς βιοτῆς, ἀλλὰ ὑπὸ ὀλίγων κατορθοῦνται ἡ ζωὴ ἡ ἀπολύτως καὶ ἀκριβῶς σύμφωνος πρὸς τοὺς ὅρους καὶ κανόνας τοῦ Μοναστικοῦ ἰδεώδους. Οὐδεμίαν ἡθικὴν ἀξίαν ἔχει τὸ νὰ γίνῃ τις Μοναχός, ἀλλὰ τι εἶδους Μοναχὸς θὰ ἀποβῇ. Τὸ μελανὸν καὶ σεμνοπρεπὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνθρώπου δὲν σφάζει, ἐὰν δὲν συνοδεύηται ἀπὸ τὴν πιστὴν καὶ ἀνελλιπῇ ἐκ πλήρωσιν τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Μοναδικοῦ σχήματος. Μοναχὸς ἄνευ ταπεινώσεως, ἄνευ ὑπακοῆς, ἄνευ πασῶν τῶν ἀρετῶν, ἄνευ ὁσιότητος, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ. Μοναχὸς ἐν μὲν λέξει, χωρὶς πνευματικὴν τελειότητα ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, δὲν ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀξίος τῆς Ἀγγελιομιμήτου ταύτης βιοτῆς καὶ τῶν ὑποσχέσεων, ὡς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἔδωκε. Ἄς ἐντείνωσι τὰς προσπάθειας των πάντες οἱ ἐνταχθέντες εἰς τὰ Ἱερὰ σεμνεῖα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος, ἵνα καταστῶσι «φῶς», «ἄλλας τῆς γῆς» καὶ «πόλι: ἐπάνω ὅρους κειμένη» πρὸς κατασχύνην πάντων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι παντοιοτρόπως πολεμοῦσι τὸν Μοναχισμόν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ μυρίπνοον ἄνθος τῆς Εὐαγγελικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀνεξάντλητον καὶ πολυχεύμονα πηγὴν παντὸς πνευματικοῦ ἀγαθοῦ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τέλος Αίρετιῶν

1ον ΜΕΡΟΣ

Τέλος Ἀρείου, ὅπως τὸ περιγράφει ἡ Παιρολογία

«Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ἀνεδύετο εἰς κοινωνίαν Ἀρείου δέξασθαι καὶ ὡς διεργάγη Ἀρείος, νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστρὸς».

Μετὰ δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Σύνοδον ἦκεν Ἀρείος εἰς Αἴγυπτον. Μὴ κοινωνήσας δὲ αὐτῷ τῆς Ἀλεξανδρῶν Ἐκκλησίας πάλιν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπίτηδες δὲ δραμόντων τῶν τὰ αὐτὰ φρονούντων ἰδία καὶ τῶν πεποιημένων Εὐσεβίῳ τῷ Νικομηδείας Ἐπισκόπῳ, καὶ Σύνοδον ποιῆσαι παρασκευαζομένων αἰσθόμενος, τῆς αὐτῶν σπουδῆς Ἀλέξανδρος ὁ τότε τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διέπων θρόνον, ἐπειράθη διαλύσαι τὴν Σύνοδον. Ὡς δὲ τοῦτο οὐκ ἐξεγένετο, ἀνικηρὺς ἀπηγόρευε ταῖς πρὸς Ἀρείον σπουδαῖς, μὴ θεμιτὸν μηδὲ ἐκκλησιαστικὸν εἶναι λέγων, σφῶν αὐτῶν τὴν ψήφον ἄκυρον ποιεῖν καὶ τῶν ἅμα αὐτοῖς ἐκ πάσης σχεδὸν τῆς ὑφ' ἡλίου συνελθούτων εἰς Νίκαιαν. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Εὐσέβιον ὡς τὰ πρῶτα λόγους οὐκ ἐπειδὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ἐμπαροινήσαντες αὐτῷ μετ' ἀπειλῆς διεμαρτυρήσαντο, εἰ μὴ προσδέξεται τὸν Ἀρείον ῥητὴν ἡμέραν, αὐτὸν μὲν ὑπερορίαν οἰκήσιν ἐκβληθέντα τῆς Ἐκκλησίας, Ἀρείῳ δὲ κοινωνήσιν τὸν μετ' αὐτόν. Ἐπὶ τούτοις τε ἀπηλλάγησαν τότε ἀλλήλων, οἱ μὲν, τῇ προθεσμίᾳ περιμένοντες ἐπιτελεῖσαι τὰς ἀπειλάς, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος προσευχόμενος μὴ εἰς ἔργον ἐκβῆναι τοὺς Εὐσεβίου λόγους. Μάλιστα δὲ αὐτὸν περιδεῖ ἐποίει καὶ ὁ βασιλεὺς ἐνδιδόναι τρόπον τινὰ συμπεισθεῖς. Τῇ δὲ πρὸ τῆς προθεσμίας ἡμέραν εἰσδὺς ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον, παννύχιος ἔκειτο πρηνῆς, τοῦ Θεοῦ δεόμενος ἐμποδισθῆναι τὸ τέλος τῶν κατ' αὐτοῦ βουλευομένων. Κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἡμέραν, ἀπῶν που περὶ δαίλης ὄψιαν ὁ Ἀρείος, ἐξαπίνης ἀνακινήσας αὐτὸν τῆς γαστρὸς, τοῦ κατεπειγοντος ἐγένετο καὶ εἰς δημόσιον τόπον πρὸς τοιαύτην χρεῖαν ἀφωρισμένον ἦλθεν. Ὡς δὲ ἐπὶ πολλῷ οὐκ ἐξῆλθε, εἰσελθόντες τινὲς τῶν ἑξω προσδεχομένων αὐτὸν καταλαμβάνουσιν νεκρὸν ἐπὶ τῆς καθέδρας κείμενον. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο δηλὸν ἐγένετο, οὐ ταῦτά πάντες ἐνόμιζον περὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς. Ἐδόκει δὲ τοῖς μὲν, ἀθρόα νόσῳ ληφθεὶς περὶ τὴν καρδίαν ἢ πάρεσιν ὑπομείνας ὑφ' ἡδονῆς τῶν κατὰ γνώμην ἀπαντησάντων πραγμάτων, αὐθαρρὸν τεθνάναι τοῖς δὲ, ὡς δυσσεβήσας δεδωκέναι δίκην. Οἱ δὲ τὰ αὐτοῦ φρονούντες γοητείαις ἐλογοποιοῦν ἀνηροῦσθαι τὸν ἄνδρα. Οὐκ ἄτοπον δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα Ἀθανασίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας εἰς μέσον ἀγαγεῖν. Ἐχει δὲ ὅδε.

Οἷα γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος περὶ τῆς Ἀρείου ρήξεως

Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρείος, ὁ τῆς μὲν αἰρέσεως ἑταῖρος Εὐσεβίου δὲ κοινωνός, κληθεὶς ἐκ σπουδῆς, τότε τῶν περὶ Εὐσέβιον παρὰ τοῦ μακαρίου Κωνσταντίνου τοῦ Ἀγγάρτου, ἀπαιτούμενος ἐργάφως εἶπε τὴν ἐαυτοῦ ἡσυχίαν, ἔγραψεν ὁ δόλιος κρύ-

πτων τὰς ἀναιδεῖς δυσσεβείας λέξεις ὑποκρινόμενος καὶ αὐτός, ὡς ὁ διάβολος τὰ τῶν Γραφῶν ῥήματα ἁπλᾶ καὶ ὡς ἔστι γεγραμμένα. Εἴτα λέγοντος τοῦ μακαρίου Κωνσταντίνου, εἰ μὴδὲν ἕτερον ἔχεις παρὰ ταῦτα ἐν τῇ διανοίᾳ μάρτυρα; τὴν ἀλήθειαν δὲς, ἀμυνεῖται γὰρ ἐπιπορήσαντά σε αὐτὸς ὁ Κύριος ὥμοσεν ὁ ἄθλιος, μήτε ἔχειν, μήτε ἄλλα παρὰ τὰ νῦν γραφέντα φρονεῖν, κἂν εἰρησθαι πώποτε εἴη παρ' αὐτοῦ. Ἀλλ' εὐθὺς ἐξέλθων ὥσπερ δίκην δούς κατέπεσε καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος.

Πᾶσι μὲν οὖν ἀνθρώποις κοινὸν τοῦ βίου τέλος θάνατος ἔστι, καὶ οὐ δεῖ τινος ἐπεμβαίνειν, κἂν ἔχθρὸς ἢ ὁ τελευτήσας, ἀδήλου ὄντος μὴ ἕως ἐσπέρας καὶ αὐτὸν τοῦτον καταλάβῃ. Τὸ δὲ τέλος τοῦ Ἀρείου, ἐπειδὴ οὐκ ἁπλῶς γέγονεν, διὰ τοῦτο καὶ διηγήσεως ἔστιν ἄξιον. Τῶν γὰρ περὶ Εὐσεβίου ἀπειλούντων εἰσαγαγεῖς αὐτὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ μὲν ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀλέξανδρος ἀντέλεγεν. Ὁ δὲ Ἀρείος ἐθάρρει τῇ βίᾳ καὶ ταῖς ἀπειλαῖς Εὐσεβίου Σάββατον γὰρ ἦν καὶ προσεδόκα τῇ ἐξῆς συνάγεσθαι. Πολλὺς δὲ ἄγων ἦν ἐκείνων μὲν ἀπειλούντων, Ἀλεξάνδρου δὲ εὐχομένου. Ἀλλ' ὁ Κύριος κριτὴς γενόμενος ἐβράβευσε κατὰ τῶν ἀδικούντων. Οὕτω γὰρ ὁ ἡλῖος ἔδωκε αὐτὸν ἐλκυσάσης εἰς τόπον ἐκεῖ κατέπεσεν καὶ ἀμφοτέρων, τῆς τε κοινωνίας καὶ τοῦ ζῆν, εὐθὺς ἐστερήθη. Καὶ ὁ μὲν μακάριος Κωνσταντίνος ἀκούσας ἐθαύμασεν εἰδὼς ἐλεγχθέντα τοῦτον τὸν ἐπιπορὸν πᾶσι δὲ τότε γέγονε φανερόν, ὅτι τῶν μὲν περὶ Εὐσέβιον ἡσθάνησαν αἱ ἀπειλαὶ καὶ ἡ ἐλπίς Ἀρείου ματαία γέγονεν. Ἐδείχθη δὲ πάλιν, ὅτι παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἀκοινώητος γέγονεν ἡ Ἀρειανὴ μανία, καὶ ὥδε καὶ ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησίᾳ. Τίς οὖν οὐ θαυμάσειεν ὄρων τούτους δικαίῳσιν φιλονεικοῦντας, ὃν ὁ Κύριος κατέκρινε, καὶ βλέπων αὐτοὺς ἐδικοῦντας εἰς αἵρεσιν, οὓς ἀκοινωνήτους ἤλεγξεν ὁ Κύριος μὴ ἀφίεις τὸν αὐτῆς ἑταῖρον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐλθεῖν; Ὡς δὲ μὲν Ἀρείον ἀποθανεῖν παρελήφαμεν. Λόγος οὖν ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ μὴδὲνα χρῆσθαι τῇ καθέδρᾳ, ἔφ' ἣ τέθνηκεν. Οἷα δὲ εἰς δημόσιον χάρον διὰ τὴν χρεῖαν ὀχλουμένων, ὡς φιλεῖ ἐν πλήθει γίνεσθαι καὶ παρακαλενομένων ἀλλήλοις τῶν εἰσιόντων φυλάττεσθαι τὴν καθέδραν, ἀποτρόπαιος ἦν καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ τόπος, ὡς ἀσεβέας ποινὰς αὐτόθι δεδωκότος Ἀρείου, χρόνῳ δὲ ὕστερον, τῶν τὰ αὐτοῦ φρονούντων τις πλοῦσιός τε ἐν δυνάμει σπουδῇ χρησάμενος ἐπρίετο τοῦτον τὸν τόπον παρὰ τοῦ δημοσίου καὶ οἰκίαν κατεσκεύασε, καθελὼν τὴν προτέραν ὄψιν, ὥστε λήθην γενέσθαι τῷ δήμῳ καὶ μὴ διατῆς τοιαύτης ἀναμνήσεως τοῦ Ἀρείου θάνατον κωμωδεῖσθαι».

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς τῶν, καθ' αὐτὰ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐποιοδομητιυὴ Στήλη

«Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

(Ματθ. Ε'. 19).

Οἱ ὑψηλοὶ οὗτοι λόγοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίας ἀναφέρουν καὶ πιστοποιοῦν, ὅτι «μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν», ἐκεῖνος, ὅστις καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ θὰ τηρήσῃ πιστῶς καὶ τοὺς ἄλλους θὰ διδάξῃ τὴν Εὐαγγελικὴν νομοθεσίαν. Καὶ εἰς ἄλλους μὲν τῶν Χριστιανῶν παρατηρεῖται ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων πνευματικὴ τελειότης καὶ ἀπόκτησις πολλῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων, εἰς ἄλλους δὲ ὁ πόθος τῆς σωτηρίας ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ ἡ διηκεῖς προσπάθεια ἀφ' ὧν πνίσεως καὶ φωτισμοῦ τῶν ζώντων εἰς τὸ πνευματικὸν σκότος καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλ' ὁ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων τούτων εἶναι σπάνιος καὶ ἀπαιτεῖ μεγάλας πνευματικὰς δυνάμεις, ὥς καὶ θέλῃσιν ἀκατάβλητον ἐκ μέρους τοῦ ἀγωνιστοῦ χριστιανοῦ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ καὶ δαφνείας θείας χάριτος. Καὶ ἡ μὲν πρᾶξις τῆς ἀρετῆς εἶναι καρπὸς τῆς ἐλευθέρως προαιρέσεως, τὸ δὲ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίας δὲν εἶναι ἔργον μόνον τῆς προαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς μαθήσεως. Ἐξ αὐτῶν προκύπτει, ὅτι «μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ ὁ πλήρης ἀρετῶν καὶ ἀγαθῶν κατορθωμάτων, ἔστω καὶ ἂν οὐδέποτε ἐξεφώνησε λόγους ρητορικοὺς ἢ ἐκήρυξε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Μήπως ἄλλως τε ἡ

ἀρετὴ καὶ ἡ πνευματικὴ τελειότης δὲν ἀποτελοῦν κήρυγμα ἀνώτερον καὶ εὐγλωττότερον πάσης ὑψηλῆς διδασκαλίας καὶ ἐντέχνου ὁμιλίας; Ἀλλὰ τί εἴπωμεν περὶ τοῦ διδάσκοντος καὶ μὴ ποιούντος; Οὗτος οὐχὶ μόνον «μέγας ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν», κληθήσεται ἀλλὰ θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτὸν ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου «οὗ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς» καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου «Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι μείζον κρίμα λήψεσθε» Πλείστοι ὅσοι ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀγιολογίῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἁγίων ἡγίασαν χωρὶς ποτὲ νὰ κάμουν κήρυγματα ἢ νὰ διδάξουν τοὺς ἄλλους, οὐδεὶς ὅμως ἐσώθη ἢ ἡγίασεν ἄνευ ἀρετῶν καὶ ἀμέμπτου χριστιανικοῦ βίου. Ὑπεύθυνος εἶναι ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ λόγον θὰ δώσῃ ἐν τῷ μέλλοντι κριτηρίῳ ὁ ποιῶν καὶ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ καὶ ἄλλας ψυχάς, ἀλλ' ἁμελῶν καὶ ἀποκρύπτων τὸ τάλαντον, ὥς ὁ πονηρὸς δούλος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Οὐδέποτε ὁ Θεὸς θὰ συγχωρήσῃ τοὺς διάγοντας εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως καὶ διαθέτοντας τὸ τάλαντον τῆς πνευματικῆς σοφίας καὶ μαθήσεως καὶ μὴ ἐνδιαφερόμεντας διὰ τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὸν κατ' ἀρετὴν καὶ τὸν φωτισμὸν τῶν ἀσώφων καὶ ἁμαρτάνων καὶ τῶν πεπλανημένων. Δὲν εἶναι καθόλου ἀκίνδυνον καὶ ἀνεύθυνον νὰ κρύπτῃ ὁ χριστιανὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὴν σὸς ζουσαν Λειτουργίαν τοῦ τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἀς προσπαθῶμεν πάντες νὰ διάγωμεν εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως καὶ νὰ κατορθώμεν τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας, πολυπλασιάζοντες τὸ τῆς σοφίας τάλαντον (ὅσοι ἔχομεν τοῦτο) διὰ τῆς ὁρ

Πρωτοφανὴς εἰς βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν ὑπῆρξεν ἡ ἐφετηνὴ πανήγυρις τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου (Σέδες). Ὁ δραστήριος Ἀρχιμανδρίτης τοῦ ὡς ἂν Ὡ. Ναοῦ, ἐκάλεσεν ἐξ Ἀθηνῶν δύο Ἀρχιερεῖς καὶ πλειάδα καλλιφώνων κληρικῶν, ἵνα πάντες ὁμοῦ ἐπιτελέσωσιν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἱακώβου, τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων. Πλήθος λαοῦ συνέρρευσε ἐκ τῶν περιχώρων καὶ τῆς Θεσ/νίκης καὶ μετ' εὐλαβοῦς κατανύξεως παρεκολούθησεν τὴν διὰ πρώτην φορὰν τελεσθεῖσαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» συγχαίρει τὸν ὑπέροχον ἀγωνιστὴν καὶ ἀκατάπνυτον Ἐφημέριον π. Ἰάκωβον Παπαδέλην, δι' ὅσα ἐν ζήλῳ ὑπερβάλλοντι καὶ θυσίαις ἐπιτελεῖ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου χρῆσις, ἐκτὸς τῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν Θεόν, ἄλλων, κατ' ἐξοχὴν ἀνεπιτρέπτων ἢ ὑπερφυσικῶν μέσων, ἐπὶ σχολῇ γνώσεως ἢ ἀποκτήσεως ἢ ἐπιτυχίας οἰουδήποτε τινός, γεγονότος ἢ πράγματος, συνιστᾷ τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τῆς μαγείας. (μαγγανείας, magia, maleficium, incantatio.)

Ὁ διαπράττων τὸ ἀδίκημα τοῦτο καλεῖται μάγος.

Ὡς ἀνεπιτρέπτα ἢ ὑπερφυσικὰ μέσα θεωροῦνται πάντα ὅσα χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου οὐδέποτε ἐπέτρεψεν ἢ ἔστεργεν ὁ Θεός. Δι' ὃ καὶ γίνονται πάντοτε δι' ἐπικλήσεως τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, τοῦ Διαβόλου, καταδικασμένου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ διὰ προσφυγῆς εἰς ἐνεργείας μωρὰς καὶ ἐγκληματικές.

Ὡς τοιαῦται πράξεις, συνιστῶσαι διὰ τῆς τελείσεως αὐτῶν τὸ ἀδίκημα τῆς μαγείας καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἶδους τῶν τελουμένων διαβολικῶν τεχνασμάτων καὶ πραγμάτων ἐκάστη ἰδίῳ ὀνόματι κατονομαζόμεναι, εἶναι αἱ ἑξῆς :

α) ἡ μαντεία, ἡ λεγομένη τέχνη τοῦ βλέπειν τὰ μέλλοντα δι' ἐπικλήσεως τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, τοῦ Διαβόλου, ἐν χρήσει καὶ ἄλλων μωρῶν ἐνεργειῶν.

Οἱ ἀσχοῦντες τὴν διαβολικὴν ταύτην τέχνην καλοῦνται μάντις, ἐκατόνταρχοι, νεφροδιώκται, ἀστρολόγοι, χειρομάντις, χαρτομάντις, μάντις τοῦ καφέ, σπλαγνομάντις, πνευματισταὶ κ. ἄ.

β) ἡ γοητεία, ἡ λεγομένη τέχνη τοῦ ἐπιτυγχάνειν ἀγαθὸν ἢ τοῦ, ἐπάγεσθαι κακὸν ἢ βλάβην εἰς ἕτερον πρόσωπον, δι' ἐπικλήσεως τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, τοῦ Διαβόλου, ἐν χρήσει καὶ ἄλλων μωρῶν ἢ ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν.

Οἱ ἀσχοῦντες τὴν διαβολικὴν ταύτην τέχνην ἀναλόγως τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζομένων μεθόδων καὶ χρησιμοποιουμένων κολασίμων ἐνεργειῶν καλοῦνται γόητες, φυλακτῆριοι, ἐλασιδοί, ἀρκτοσύρται, φαρμακοὶ κ. ἄ.

Ὁ κηρυσσόμενος ἔνοχος διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος τῆς μαγείας τιμωρεῖται, κατὰ τὸ Ποινικὸν τῆς Ἐκκλησίας Δίκαιον :

Ἐὰν μὲν προβάλλῃ μετερχόμενος μαγείαν, μαντείαν ἢ γοητείαν :

α) διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου κατὰ τὸν νομὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. β) Κληρικὸς ὢν, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, γ) Λαϊκὸς ἢ Μοναχὸς

τυγχάνων, διὰ τῆς ποινῆς τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ, καθάπερ καὶ ὁ ἔνοχος ἀποστασίας κολάζεται.

Ἐὰν δὲ προβάλλῃ ἐν ἰδιότητι προσφεύγοντος πρὸς ἀσχοῦντας ἔργον μαγείας, μαντείας ἢ γοητείας τιμωρεῖται :

α) Κληρικὸς ὢν, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως.

β) Λαϊκὸς ἢ Μοναχὸς τυγχάνων διὰ τῆς ποινῆς τοῦ ἀπλοῦ ἀφορισμοῦ, ἐπιμετρομένης κρίσει τοῦ δικάζοντος τὸ παράπτωμα εἰς χρόνον εἴκοσιν ἢ δέκα ἐτῶν, καθάπερ ὁ ἔνοχος διαπράξεως ἐκουσίου ἢ ἀκουσίου φόνου κολάζεται.

Ἐν ὑποτροπῇ δέ, ἐπιμένων εἰς τὸ ἁμάρτημα, διὰ τῆς ποινῆς τοῦ παντελοῦς ἀφορισμοῦ. Ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος τῆς μαγείας καθ' οἰονδήποτε τρόπον τελουμένου, καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τούτῳ δὲν κατατάσσεται ἐν τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ. Λάθρα δὲ καὶ δολίως εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, ἀποκρύψας τὸ παράπτωμα ἢ ἐξομολογηθεὶς τοῦτο πρὸ τῆς χειροτονίας, ἀποκαλυφθεὶς, καὶ κατηγορηθεὶς ὡς προσημαρτηκῶς διαγωγῇ προαχθεὶς, διὰ τὸ ἀνεπίληπτον τῆς ἱερατικῆς καταστάσεως εὐθὺς καθαιρεῖται παντελῶς. Ἡ μαγεία ἀποτελεῖ πληγὴν καὶ ἀληθῆ μάλιστα εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ἀνάγεται δὲ εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Ἰδιαίτατα ὁ Περσικὸς λαὸς ἤσκει εὐρέως τὴν μαγείαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἐκ τῆς γλώσσης τῶν Περσῶν προέρχεται ἄλλως τε καὶ ἡ λέξις μάγος. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχον μάγοι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὡς μαρτυρεῖ ὁ πατήρ τῆς Ἱστορίας Ἡρόδοτος, οἵτινες ἤσκουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ φαρμακέως. Περιώνυμοι ἐγένοντο ἐπίσης αἱ μάγισσαι αἱ ἐκ Θεσσαλίας προερχόμεναι.

Καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς λησμονοῦντες, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ «δόξα καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή». (Ἰωάνν. 14,6) καὶ ὁ «ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας» (Ἀποκ. 2,23) καταφεύγουν εἰς τὴν μαγείαν καὶ γενικῶς εἰς τὰς ἀποκρύφους λεγομένας τέχνας πρὸς ἐξιχνίασιν τῶν ἀνεξιχνιάστων. Οἱ μάγοι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κύριον ἔργον αὐτῶν εἶναι «ἡ ἀντενέργεια κατὰ τοῦ θείου θελήματος, κατὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων» (Χρ. Ἀνδρούτσου, Δογματική).

Ἄς καταφεύγωμεν πάντες εἰς τὸν Χριστὸν εἰς τὰς χαλεπὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὅστις μόνος γινώσκει τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα καὶ ἅς ζητῶμεν παρ' Αὐτοῦ τῶν οἰωνδῆποτε χρεῖαν ἔχομεν πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ἀπόλαυσιν τῆς Αἰωνίου Μακαριότητος. Γένοιτο !

θῆς διδασκαλίας, ἵνα οὕτω σώσωμεν καὶ ἄλλας ψυχὰς διὰ τοῦ φωτεινοῦ καὶ ὑποδειγματικοῦ ἡμῶν βίου καὶ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἡμᾶς τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθὲν «ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. ε' ια).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ ληψοδοσία αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὑπὸ Λέοντα τὸν Γ' ὅστις ἐδημοσίευσεν ἀφέσεις πρὸς πάντας ὅσοι ἤθελον συνεισφέρει ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ (Καθεδρικοῦ Ναοῦ) Ἀγίου Πέτρου εἰς Ρώμην ὃ δὲ πρῶτιστος αὐτοῦ πράκτωρ διὰ τὴν πώλησιν τῶν ἀφάσεων ἐν Γερμανίᾳ ἦτο εἰς ὀνομαζόμενος Τέτζελ. Αἱ διαβόητοι κακίαι τοῦ Τέτζελ δὲν ἐκώλυσαν αὐτὸν τοῦ νὰ ἐκλεγῇ ὥς ὁ κομιστὴς τῶν συγχωρήσεων αὐτῶν εἰς ἄλλας καθαρωτέρας ψυχάς, οὐδεμία δὲ ὑπερβολὴ ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν τόσο μεγάλη ἐφ' ὅσον αὕτη ἔφερε χρῆμα εἰς τὰ χρηματοκιβώτιά του. Οὗτος διεκήρυττεν, ὅτι ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς, ὅστις συνώδευεν αὐτὸν ὁποῦνδήποτε καὶ ἂν μετέβαινεν, ἐκέκτητο τόσην ἀποτελεσματικότητα, ὅσην καὶ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ—ὅτι οὐδεμία ἁμαρτία ἦτο τόσο μεγάλη ὥστε νὰ μὴ δύνηται οὗτος νὰ τὴν συγχωρήσῃ. «Αἱ ἀφάσεις τῶν ἁμαρτιῶν σφύζουσιν ἐξ ἴσου τοὺς νεκρούς. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν τὸ χρῆμα κροτεῖ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κιβωτίου, ἡ ψυχὴ φεύγει ἐκ τοῦ καθαρτηρίου καὶ πετᾷ ἐλεύθερα εἰς τὸν οὐρανόν». Τοιαῦται ἦσαν τινεῖς τῶν βλασφημιῶν διαφημίσεών του. Ἐν κανονικὸν δὲ τιμολόγιον ὠρίσθη διὰ τὰ ἁμαρτήματα.

«Ἡ πολυγαμία στοιχεῖ ἐξ δουκάτα. Ἡ ἱεροσύλλα καὶ ψευδομαρτυρία, ἑννέα, ὁ φόνος δεκά, ἡ μαγεία δύο. Ἦτο φανερά καὶ ἀναίσχυτος αὕτη ἡ δολοφονία, ἥτις ὑπὲρ πάν ἄλλο αἷτιον, ὠδήγησεν εἰς τὴν Μεταρρύθμιν. «Προσέλθετε ἑβόα ὁ Τέτζελ, καὶ θέλω ἐφοδιάσει ὑμᾶς δι' ἐπιστολῶν ἀρμόδιως ἐσφραγισμένων, διὰ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἁμαρτίαι ἀκόμη τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖτε νὰ διαπραξήτε εἰς τὸ ἐξῆς θέλουσι συγχωρηθῇ. Δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία τόσο μεγάλη, τὴν ὁποίαν τὸ ἔγγραφον τῆς ἀφέσεως νὰ μὴ δύνηται νὰ συγχωρήσῃ. Πληρώσατε, πληρώσατε μόνον γενναίας καὶ θέλετε συγχωρηθῇ ἱερεῖς, εὐγενεῖς, ἔμποροι, σύζυγοι, παρθένοι, νέοι δώσατε προσοχὴν εἰς τὰς φωνὰς τῶν ἀπελθόντων γονέων καὶ φίλων σας, οἵτινες κράζουσιν πρὸς ὑμᾶς ἐκ τῆς ἀχανοῦς ἀβύσσου, «ὑποφέρομεν φρικώδεις βασάνους, μικρά τις ἐλεημοσύνη δύναται νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ. Σεῖς δύνασθε νὰ δώσητε ταύτην, δὲν θὰ τὸ πράξητε; Μὲ δέκα groschen (γερμανικὸν νόμισμα) δύνασθε νὰ ἀπαλλάξητε τὸν πατέρα σας ἀπὸ τοῦ καθαρτηρίου. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν δὲν ἔχει πλέον μὲ ἡμᾶς ὡς Θεὸς—πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν παρέδωκεν εἰς τὸν Πάπαν. Ἴδου καὶ ἐν ἀντίγραφον τῶν ὑπὸ τοῦ Τέτζελ διδομένων συγχωροχαρτίων.

«Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ καὶ σὲ λυτρώσῃ διὰ τῆς ἀξίας τῶν ἁγιωτάτων αὐτοῦ παθημάτων. Ἐγώ, δυνάμει τῆς εἰς ἐμὲ δοθείσης Ἀποστολικῆς ἐξουσίας σὲ ἀπαλλάσσω ἀπὸ πάντων... ὑπερβολῶν, ἁμαρτιῶν καὶ ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχεις τυχόν διαπραξῇ, ὅσον δὴποτε μεγάλα καὶ φοβερά καὶ ἂν εἶναι οἰουδὴποτε εἰδους... Χαρίζω σοι τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἤθελες ἔχει νὰ

ὑποφέρεις εἰς τὸ καθαρτήριο... Σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ἀθωότητα καὶ καθαριότητα τοῦ βαπτίσματός σου, ὥστε κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, αἱ πύλαι τοῦ παραδείσου ἀνοίκται. Ἐὰν δὲ ἤθελες ζῆσαι ἐπὶ μακρόν, ἡ χάρις αὕτη νὰ παραμένῃ ἀναλλοίωτος μέρος τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους σου. Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος Ἀμήν, Ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννης Τέτζελ, ἐπιμελητής, ὑπέγραψε τὸ παρὸν ἰδιοχειρῶς». «Εἰς ἐγκλήματα διαπραττόμενα ἐν γένει ὑπὸ πλουσίων οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ πληρώσωσι γενναιοδωρῶς, τεράστια κατεγινώσκοντο ποιναί, ἐνῶ αἱ μᾶλλον κοινὰ μεταξὺ τῶν πτωχοτέρων τάξεων συνεχωροῦντο μᾶλλον ἐλαφρότερον. Οὕτως, ὁ μετὰ τῆς πρώτης ἐξαδέλφης γάμος ἐστοίχιζε 30.000 φράγκα, ἐνῶ ἡ συζυγοκτονία ἢ ἡ πατροκτονία ἐστοίχιζον μόνον 100 φράγκα».

Πλὴν τῶν ἄνω οἱ ἱστορικοὶ τῆς Δύσεως ἀναφέρουν, ὅτι ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδα τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἐκυβέρνησαν πόρνοι διαβόητοι ἐπὶ ἀκολασίᾳ καὶ αἰσχροτήτι. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἄς ἀφήσωμεν νὰ λαλήσῃ ὁ ἱστορικὸς Παπαρρηγόπουλος, ὅστις εἰς τὸν τέταρτον τόμον τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας, καὶ εἰς σελίδα 350 γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀνεσειέτο ὑπὸ ἀταξίας πολλῆς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Οἱ πλείστοι τῶν παπῶν ἐκείνων ἦσαν οἱ αἰσχιστοὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἰδίως κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἴσχυεν ἐν Ρώμῃ ἡ παρὰ τῶν ἱστορικῶν τῆς Δύσεως λεγομένη πορνοκρατία, ἥτοι ἡ ἀπόλυτος παντοδυναμία τριῶν διαβόητων ἐπὶ κακοηθείᾳ γυναικῶν, τῆς Θεοδώρας καὶ τῶν δύο αὐτῆς θυγατέρων Μαροζίας καὶ Θεοδώρας τῆς νεωτέρας, αἵτινες ἐχειροτόνουν καὶ καθήρουν ὡς πάπας κατὰ τὸ δοκοῦν τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν καὶ τοὺς υἱούς. Καὶ ἐν γένει τοσαύτη ὑπῆρξε τότε ἐν Ρώμῃ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν ἢ τῶν ἠθῶν ἀ·ολασία καὶ ἢ πρὸς τὸ θεῖον ἀσέβεια, ὥστε κατὰ τὸν ἱστορικὸν Σλόσσερ, ἐὰν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ θρησκεία ἦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ καταστρέψῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, βεβαίως ἦδελον τότε καταστροφὴ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις».

Εἰς ἐκ τῶν πορνῶν καταγόμενος Πάπας Ἰωάννης ΙΒ' ἔγγονος τῆς Μαροζίας ἀνῆλθε εἰς τὸν θρόνον τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἑννέα καὶ δέκα ἐτῶν, εἰς τοσαύτην δὲ ἑξετραχηλίσθη ἀναίσχυτον βίου ἀκολασίαν, ὥστε οἱ ἱστορικοὶ τῆς Δύσεως λέγουσιν, ὅτι ἡ αἰδώς διακωλύει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδιατρίψωσι περὶ τὰ καθέκαστα τῆς διαγωγῆς του. Διὰ τὰ δύναται δὲ ἀνελέγκτως νὰ δογιάζωσι τὰ τέρατα ταῦτα, τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν ἀναίσχυντίαν νὰ ὀνομάζωνται διάδοχοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ζητῶσι νὰ ἀρχώσι τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἀπηγόρευσαν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, διότι ἐγίνωσκον ὅτι ἂν αἱ Γραφαὶ ἀφίνονται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσκωνται παρὰ τοῦ λαοῦ, θὰ ἀνεκάλυπτεν οὗτος, ὅτι πάντα ὅσα οἱ Πάπαι ἐπραττον καὶ ἔλεγον, οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μὲ τὰς Γραφάς. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΨΗΛΟΦΡΟΝΩΝ

Ἀφρονα ἀποκαλεῖ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὅστις θαυμάζει καὶ ἐπικροτεῖ τὸν ἑαυτὸν του. «*Ἄνθρωπος ἄφρων, λέγει, ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ*» (Παροιμ. 17, 18). Καὶ ἀληθῶς, ὅταν ἀκούσης οἰονδήποτε ἄνθρωπον, ὅταν τὸν ἀκούσης νὰ ἐπαινῇ μόνος ἑαυτὸν, νὰ ἐκφράζεται μετὰ θαυμασμοῦ διὰ τὰς ἰδίας του πράξεις καὶ νὰ ἐπικροτῇ διαφόρους ἐνεργείας του, ἐπιδεικνύμενος μετὰ ἀλαζονείας καὶ κόμπου, δὲν χάνεις πᾶσαν ἰδέαν δι' αὐτὸν καὶ δὲν τὸν θεωρεῖς ἀνόητον; Ἐν τούτοις, ἀναγνώστὰ μου, τοῦ τύπου αὐτοῦ, οἱ ἀνόητοι καὶ ἄφρονες ἄνθρωποι εἶναι πολὺ περισσότεροι καὶ πολυαριθμότεροι ἀπὸ ὅτι ἐκ πρώτης ὕψεως εἴμπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ συμπεριλαμβανόμεθα εἰς τὸν κύκλον των. Μὴ κυττάς, ἐὰν ἔχωμεν κάποιαν ἐξυπνάδα καὶ δὲν ἀνοίγωμεν τὸ στόμα μας διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν σαφῶς καὶ καθαρὰ ἐξυψώνοντες μόνον μας τὰς πράξεις μας καὶ τὸ ἄτομόν μας. Πρόσεξε εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου· παρακολούθησε τὰς περὶ τοῦ ἀτόμου σου μυστικὰς σκέψεις καὶ ἰδέας σου· ζύγισε καλὰ τὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖον τρέφεις ἐσωτερικῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου· καὶ ἰδέ, πῶς σὺ ὁ ἴδιος κρίνεις τὰς πράξεις σου, τὰς ἐνεργείας σου, τὸ ἐγώ σου ἐν γένει. Καὶ δι' ἰδῆς ἀμέσως, ὅτι ἐπικροτεῖς καὶ ἐπιχαίρεις σεαυτῷ. Ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι ὅσας ἐπικροτήσεις λέγει ἐσωτερικῶς διὰ τὸ ἄτομόν σου, ὁ ἰδικός σου νοῦς, τὰς ἔλεγε συγχρόνως καὶ ἡ γλῶσσά σου, ἀσφαλῶς οἱ ἄλλοι θὰ σὲ ἐθεώρουν τρελλόν, ἀπὸ εἰδός τι μεγαλομανοῦς παραφροσύνης πάσχοντα. Τόσον πολλοὶ καὶ τόσον παράτολμοι καὶ ὑψηλοὶ εἶναι αἱ ἐπικροτήσεις αὐταί!

Μὲ ἄλλας λέξεις, ἐὰν προσέξωμεν καὶ παρακολουθῇσωμεν ἀμερολήπτως τὸ ἐσωτερικόν μας, θὰ καταλήξωμεν εἰς ἓν συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐντοαπῶμεν νὰ τὸ εἰπωμεν Δηλαδή, ὅτι ἀπὸ τούτους μεγαλομανεῖς τρελλοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶναι κλεισμένοι εἰς τὰ φρενοκομεῖα, διαφέρομεν κατὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἡμεῖς δὲν λέγομεν καὶ μὲ τὸ στόμα μας τοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους διὰ τὸν ἑαυτὸν μας λέγομεν ἐσωτερικῶς, διὰ νὰ τοὺς ἀκούωμεν μόνον μας. Ἐὰν τούτους μᾶς τοὺς εἴπῃ κάποιος ἄλλος, τοὺς δεχόμεθα εὐχαρίστως καὶ κολακευόμεθα. Διὰ τί; Ἀπλούστατα, διότι ἀνταποκρίνεται οὗτος εἰς τὸ ἐσωτερικόν μας καὶ δεικνύεται σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην μας καὶ τὸ ἐσωτερικὸν φρόνημά μας.

Τὸ ὅτι ἐν τούτοις συστελλόμεθα τὸ ἐσωτερικόν αὐτὸ φρόνημά μας νὰ ἐκδηλώσωμεν καὶ ἐξωτερικῶς δὲ τῶν χειλέων μας, τί ἀποδεικνύει; Ἀποδεικνύει, ὅτι εἶναι ὁμολογουμένως ἀφροσύνη τὸ νὰ θαυμάζη τις καὶ νὰ ἐπικροτῇ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ δικαίως ὁ σοφὸς Σολομὼν διεκήρυττεν, ὅτι «*ἄνθρωπος ἄφρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ*». Καὶ ἀληθῶς ἕκαστος διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἶναι πολὺ μεροληπτικὸς κριτὴς. Διότι πάσχομεν σχεδὸν ὅλοι μας ἀπὸ μίαν κακὴν ἀρρώστιαν, ἣτις λέγεται φιλαυτία. Ἡ ἀρρώστια αὕτη μᾶς τυφλώνει, εἰς τρόπον ὥστε τὰς ἐλλείψεις μας καὶ τὰ ἐλαττώματά μας τὰ ὀλιγοστεύομεν καὶ τὰ

κάμνομεν τόσον μικρά, ὥστε, ἐνῶ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι δοκοὶ δλόκληροί, μᾶς φαίνονται ὡς κάρφη μικρά, ὡς ἐλαφρὰ ἄχυρα.

Τὰ πλεονεκτήματά μας ἐξ ἄλλου τὰ μεγαλάνομεν, τὰ φουσκώνομεν, τὰ ἐξογκώνομεν καὶ ὁ ταπεινὸς λοφίσκος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καθήμεθα μᾶς φαίνεται ὑπερύψηλον ὄρος καλύπτον τὴν οἰκουμένην, ὅπως καὶ τὸ πενιχρὸν σκαμνίον μας παρίσταται εἰς ἡμᾶς ὡς θρόνος μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀπαστράπτων. Τόσον ἄδικοι κριταὶ καθιστάμεθα, ὅταν πρόκειται νὰ κρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας.

Ὅταν λοιπὸν ἐν τοιοῦτον ἄδικον φρόνημα μᾶς κυριεύσῃ καὶ μᾶς σκοτίσῃ, τί εἴμεθα; Καὶ ὅταν υἱοθετῶμεν σοβαρῶς τὰς κρίσεις καὶ τὰς ἐπικροτήσεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κάμνομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, τί γινόμεθα; Ἀφρονες καὶ ἀνόητοι. Θέλεις νὰ πεισθῇς ἀκόμη βεβαιότερον, κάμε τὴν ἐξῆς ἀπλουστάτην καὶ προχειροτάτην ἔρευναν. Παρακολούθησε μερικὸς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συναντᾷς ὅπου δήποτε εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου. Θὰ ἀντιληφθῇς ἀμέσως, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τρέφουν μεγαλείτερον φρόνημα διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ ἀνυποστόλως ἐκδηλοῦσιν αὐτὸ αὐτοεπαινούμενοι καὶ αὐτοθαυμαζόμενοι, αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ κουτότεροι καὶ ἀφρονέστεροι.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἐ.ἐ. (π.ή.) δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἀγ. Μεγ. Μηνᾶ εἰς τὸ ἐν Παιανίᾳ—Ἀττικῆς—Ἱερὸν ἡσυχαστήριον Ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπ. Ἀκακίου.

Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Παιανίας, ἀφ' ἐτηρία Θησείον.

—Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἐ.ἐ. (π.ή.) πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ Πειραιῶς Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ.

Ἀφ' ἐσπέρας Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωτὴν θεία λειτουργία, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως.

Αὐτοκίνητα Ἀμφιάλης—Ἀγίου Μηνᾶ.

—Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἐ.ἐ. (π.ή.) πανηγυρίζει ἡ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ Ἀδελῶνος—Ἀνθούσης—Ἀττικῆς, δι' ἀγρυπνίας.

Τὴν 14|27 Νοεμβρίου, ἡμέραν Παρασκευὴν, πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας—Κορυδαλλοῦ, τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου μετ' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας καὶ ἀρτοκλασίας. (Εἰκὼν καὶ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἀγίου ὑπάρχον ἐν τῷ Ναῷ).

Συγκοινωνία ἀπὸ Ἀθήνας Λεωφορεῖα Νικαίας, στάσις Παιδικὴ Στέγη. Ἀπὸ Πειραιᾶ Λεωφορεῖα Γ' Νεκροταφεῖον, στάσις Παιδικὴ Στέγη.

Τὴν 15ην Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Φιλίππου εἰς Πειραιᾶ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Π ρ ο ς
τὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν
τῆς Ρόδου

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17)30 Ὀκτωβρίου 1964

Εὐσεβάτως ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον μελῶν
συνελθούσης Πανορθόδοξου Διασκέψεως, εὐχόμενοι
Δοτῆρι Χριστῷ Θεῷ Δομήτορι Ἐκκλησίας, καλὴν
εὐδωσιν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἱκετεύομεν, ὅπως Διάσκεψις ἐ-
ξαρθῇ εἰς ὕψος ἀναλόγου Θείας Ἐπωνυμίας αὐτῆς
καλῶς αἰσθανόμενοι χαλεπότητα καιρῶν, καθ' οὓς
ἐχθροὶ Ὀρθοδοξίας ποικιλοτρόπως βυσσοδομοῦσι
κατὰ τῆς Ἑνότητος αὐτῆς.

Πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ Θεοδιδάκτου Διδασκα-
λίας Θεοπνεύστως ἐρμηνευθείσης ἐν τύποις καὶ συμ-
βάλοις ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθὼς καὶ πᾶ-
σα ἀθέτησις Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως διὰ μα-
κρῶν χρόνων πράξεως, ἀναμφιβόλως θέλει καταστή ἁ-
φορμὴν σκανδάλων καὶ διαιρέσεων.

Ἐκκρεμοῦν Ἡμερολογιακὸν ζήτημα διασπᾶσαν
Πανορθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν ἑνότητα ἐν Θεῷ
λατρεία, ἀνάγκη συντομώτερον ρυθμισθῇ ἐν τῷ
πλαίσῳ τῆς πατροπαράδοτου πράξεως.

Διαπραγματεύσεις καὶ διάλογοι ἀφορῶντες εἰς
ἑνότητα ἢ ἑνώσιν Ὀρθοδοξίας μετ' ἄλλων ἑτεροδό-
ξων θεωροῦνται ἀνεδαφικοὶ μὴ ὑπαρχούσης ἐκδήλου
μετανοίας καὶ ἀγαθῆς προθέσεως ἐπανόδου τούτων
εἰς κόλπους Ὀρθοδοξίας.

Ἐκκλησία Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
(Παλαιοημερολογιτῶν)

† ὁ Γαρθίκιον ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, Πρόεδρος

† ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Δανυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† ὁ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΕΡΙΜΝΑ

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας λαμβάνει κατ' αὐτὰς
μέριμναν, μὴ τυχὸν γίνεται ἐξαναγκασμὸς καὶ βία
πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἵνα φοιτῶσιν εἰς τὰ Κατηχητικὰ
Σχολεῖα. Δὲν ἠρκέσθησαν οἱ κ.κ. ἀρμόδιοι παράγον-
τες τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας εἰς τὰς ρηξικελεύθους
μεταρρυθμίσεις τῶν ὅσον ἀφορᾷ τὰ μαθήματα τῶν
Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, τῶν Λατινικῶν καὶ τῶν Θεο-
σκευτικῶν, ἀλλὰ προχωροῦν περαιτέρω καὶ εἰς ἄλλα
τινά, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν αὐτοὺς παντελῶς ἀθέ-
τους καὶ ὀλιστάς, πολεμίους τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ
παντὸς ὅ,τι σχετίζεται μετ' ἡλληνο-χριστιανικὴν
ἀγωγὴν τῶν ἑλληνοπαίδων. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ
μετὰ τὰς ἑλλαμπτικὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀκτι-
νας Του τὰς διανοίας τῶν, ἵνα μὴ προβῶσι καὶ εἰς
ἄλλα ἄτοπα ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς διαπαι-
δαγωγήσεως τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, διότι ταῦτα ἀφ'
ἐνὸς μὲν θὰ ἀποβῶσι πρὸς μεγίστην ἠθικοπνευματι-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδριάζουσα δις τῆς
ἐβδομάδος, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, ἀνα-
κοινοῖ, ὅτι μόνον ἐκάστην Τρίτην ἀπὸ ὥρας
10—2 μ.μ. θὰ δέχεται εἰς ἀκρόασιν ἄτομα καὶ
ἐπιτροπὰς ἐνοριῶν καὶ παραρτημάτων.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

κὴν ζημίαν τῆς ἠθικῶς νοσούσης νεολαίας μας, ἀφ'
ἑτέρου δὲ θὰ ἀποδείξωσι, ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς Παιδείας
ὕπευθυνοί εἰναι στοιχεῖα τῷ ὄντι διαβρωτικὰ τοῦ
ὀργανισμοῦ τῆς Ἑθνικῆς μας Παιδείας.

ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

Αἱ πρόσφατοι ἀποφάσεις τῆς ἐν Βατικανῷ Ρω-
μαιοκαθολικῆς Συνόδου, γράφει ἡ «Φωνὴ τῆς Ἐκκλη-
σίας» αἱ ἐπιτρέπουσαι ἐκτάκτως τὴν μετάδοσιν τῶν
Ἁγίων Μυστηρίων ὑπὸ Καθολικῶν πρὸς Ὀρθοδό-
ξους καὶ ἀμοιβαίως ὑπὸ Ὀρθοδόξων πρὸς Καθολι-
κοὺς στηρίζονται, ὥς ἀναγράφει ἡ «Καθολικὴ»
τῆς 14ης τρέχοντος, ἐπὶ τῶν ἤδη πεπραγμένων
θεμελίων τῆς ἑνότητος.

Ἐκ τῶν γεγονότων τούτων καθίσταται δῆλον, ὅτι
ἐπιδιώκεται ἡ δημιουργία «τετελεσμένων» καὶ
«προηγουμένων» κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, ἵνα ἐπὶ
τῇ βάσει αὐτῶν, ὥς δεδομένων πλέον, προχωρήσωσι
περαιτέρω Ὀρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἰς ἀώ-
ρους συμμίξεις καὶ συμπράξεις καὶ συμπροσενχὰς καὶ
συμμετοχὰς καὶ δὴ καὶ μυστηριακὴν κοινωνίαν...
«Ὡς γρηγορῶσιν» ὁθεν, οἱ φύλακες, διότι ἡ Ὀρ-
θόδοξος Ἐκκλησία διέρχεται, κατὰ τὰς χαλεπὰς
ταύτας ἡμέρας, δεινὴν δοκιμασίαν ἐκ μέρους ποι-
κλιωμένων ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν τῆς ἐχθρῶν
καὶ ἄς ἀγωνίζονται, ἵνα διαφυλάξωσι ἀλώβητον τὴν
ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Δογ-
μάτων καὶ εὐσεβῶν Παραδόσεων, αἵτινα ἐκκληροδοτή-
θησαν εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων δι' ἀμε-
τρήτων ἀγώνων καὶ θυσιῶν αἵματος!

ΤΑ «ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ»

Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ἐκφράζομεν τὰς θεο-
μοτάτας ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τὸν γηραιὸν Προ-
καθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κ.κ. Χρυσό-
στομον, ὅστις ἐν τῷ κραταιῷ καὶ δικαίῳ ἀγῶνι
του κατὰ τῶν φιλενωτικῶν τάσεων τοῦ Οἴκ. Πα-
τριάρχου καὶ τῶν ἄλλων ἐνωτικῶν, ἐγκωμιάζει τοὺς
τὸ πάτριον ἐορτολόγιον ἀκολουθοῦντας, οὓς καὶ ἀπο-
καλεῖ *ὑπερμάχους καὶ ὑπερασπιστὰς τῶν δογμα-
τικῶν καὶ ἱερῶν παραδόσεων* εἰς τὸ ἱστορικὸν του
ἔργον *«Πεπραγμένα»*. Σημειωτέον ἐπίσης, ὅτι εἰς
τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν δημοσιεύον-
ται πάντα τὰ τηλεγραφήματα ἡμῶν τὰ πρὸς αὐτὸν
ἀπευθυνόμενα. Διὰ τὴν μνείαν ταύτην καὶ ἡμῶν, εὐ-
χαριστοῦμεν θερμότατα τὸν γερατὸν Προκαθήμενον,
ὅστις πολλάκις ἐκδηλοῖ ἐμπράκτως τὴν πρὸς ἡμᾶς
συμπάθειάν του!